

EGY KÜLÖNÖS SZERELEM TÖRTÉNETE

Ethan és Carter

RYAN LOVELESS

RYAN LOVELESS

Ethan
& Carter^{és}

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Robinnak, Sherrinek, Tarának, Toniának
és mindenkinek, aki a segítségemre volt,
hogy ez a könyv megszülethessen.

Megismételhetetlen vagy.
A varázs, amely a lényedből fakad,
egyedi és utánozhatatlan.

D. M. Dellinger

A szerző előszava

A TRAUMÁS AGYSÉRÜLÉS és a Tourette-szindróma mindenkire más-más hatást gyakorol. A történet nem pontos körleírás, inkább két olyan személy bemutatása, akinek a tünetei más, hasonló betegségben szenvedő embereknél is jelentkezhetnek. Ezúton szeretnék köszönetet mondani Tarának és Toniának: Tarától megtudhattam, milyen a traumás agysérültek élete, Tonia pedig a gondoskodó testvér szemszögéből mesélte el a tapasztalatait. Tara olvasta elsőként a nyers kéziratot, ő segített élethűbbé tenni Ethan karakterét. Én magam is rengeteg előtanulmányt végeztem, hogy hitelesen tudjam bemutatni Ethant. Ha mélyebben is érdeklődnek a téma iránt, figyelmükbe ajánlom a következő könyveket:

Jill Bolte Taylor: *My Stroke of Insight: A Brain Scientist's Personal Journey*

Cathy Crimmins: *Where is the Mango Princess?*

John W. Cassidy: *Mindstorms: The Complete Guide for Families Living with Traumatic Brain Injury*

Cheryle Sullivan: *Brain Injury Survival Kit: 365 Tips, Tools and Tricks to Deal with Cognitive Function Loss*

Michael Paul Mason: *Head Cases: Stories of Brain Injury and Its Aftermath*

Amikor a könyv alapötlete megfogalmazódott bennem, szinte semmit nem tudtam a traumás agysérülésről és arról, milyen hatással van ez az állapot a betegre és a beteg családjára. A Tourette-szindrómát viszont jól ismerem. Tizenkét évesen diagnosztizálták nálam a betegséget, de a tikkelés már korábban elkezdődött. A Tourette-szindróma örökletes, azaz, változó mértékben ugyan, de a családtagjaimnál is tetten érhető. Cartert nagyrészt saját magamról mintáztam, vagyis a jellemvonásai részben tipikusak, részben viszont teljesen egyediek. A kiegészítő információk dr. Oliver Sacks könyveiből származnak. Hosszú idő óta az ő művein keresztül próbálom megérteni a betegséget. Sokat tanulok tőle. Mindenkinek ajánlom a könyveit, aki többet szeretne megtudni a Tourette-szindrómáról. Ha arra kíváncsiak, milyen hatással van a zene a Tourette-szindrómára (és általában az agyműködésre), olvassák el dr. Sacks *Musicophilia: Tales of Music and the Brain* című művét. A történet miatt Carter benyomásai különböznek a dr. Sacks könyvében leírtaktól (viszont kísértetiesen hasonlítanak az enyéimre). Mint már említettem, minden ember más. Valahol a világban biztosan létezik egy Carter vagy egy Ethan. És persze olyanok is akadnak szép számmal, akik semmiben sem hasonlítanak rájuk. Ön talán pont velük áll kapcsolatban. Vagy egy közülük. Bárhogy is legyen, szeretettel köszöntöm.

Első fejezet

CARTER A LÉPCSŐ TETEJÉN ÁLLVA NÉZTE A TÁVOZÓ TEHERAUTÓT. A költöztetők tutira nem értik, miért integet ilyen lelkesen a „Hanson Tehertaxi” feliratú jármű után, de kit érdekel. Carter azóta vágyott egy Santa Josephina-szerű kisvárosba, amióta a Los Angelesben töltött első év végérvényesen kiábrándította a nagyvárosi életformából. Nem érezte jól magát az angyalok városában. Nyugalomra volt szüksége, nem arra, hogy a nap huszonnégy órájában zajjal és vizuális ingerekkel bombázzák az agyát. A ház felé fordult, és szemügyre vette az ajtó fölött virító táblát.

FORT WASHINGTON TERRACE 17.

Jó kis cím. Könnyű kimondani. És menő is. A régi Yucca Street-i címe is menő volt, de ehhez a házhoz elő- és hátsó kert is tartozik. Egyedül lakhat egy kétszintes épületben, és végre nem egy jelentéktelen harmadik emeleti lyukban kell meghúznia magát, ahol esténként remegnek a falak a bömbölő zenétől. Odabent Alice már a dobozokat bontogatta. Carter újra az utca felé fordult, lelépett a járdára – a *saját* járdájára –, és végignézett a csendes környéken. Dél

volt, így nem sok autó parkolt a gondozott gyepszőnyegek előtt. Helyenként egy-egy gyerekbicikli árválkodott a járdán, ami vagy arra utalt, hogy sok a felelőtlen ember, vagy arra, hogy itt nem kell lopástól tartani.

– Biztos, hogy elboldogulsz egyedül is? – kiáltott ki a házból Alice. Carter megfordult, és hunyorogva próbálta kivenni a lány alakját a sötét nappaliban. Alice, aki egy könyvkupacot szorongatott a kezében, aggodalmas képpel – összeszorított ajkakkal, résnyire szűkült szemmel – nézett rá. Nem ez volt az első alkalom, amióta Carter bejelentette, hogy elköltözik. Alice, annak ellenére, hogy sehogy sem fért a fejébe, miért akar valaki elköltözni Los Angelesből (a fiú gyanította, hogy a valódi probléma ez, nem pedig a talpraesettsége), mindenben igyekezett segíteni, amiért a fiú nagyon hálás volt.

Carter még egy utolsó pillantást vetett a deletől napra, majd be ment a házba. Nyitva hagyta az ajtót, mert megtehetette, és nem kellett attól tartania, hogy bármelyik pillanatban fegyveresek ugornak be rajta.

– Nem a Holdra költöztem, Alice. Minden rendben lesz.

– Santa Josephina – dünnyögte a lány. – Akár a Holdon is lehetne.

– Ne játszd a sznobot! – Carter eloldalazott a tornyokba rakott kartondobozok között, és megállt Alice mellett.

– Nem kellett volna eljönnöd Los Angelesből. Ott is vannak csöndesebb utcák és házak!

– Nem csak a házról van szó. Új életet akarok kezdeni. És Santa Josephina tökéletesen megfelel a célnak. Kisvárosi báj nagyvárosi jellegzetességekkel. Állatkert, múzeum, strand... Ráadásul több pénz marad a zsebemben. – Carter a legfontosabb érv előtt rövid hatáshatározatot tartott. – És nincs tömeg.

– Tudom, hogy nehezen bírtad – lágyultak el a lány arcvonásai.

A fiú szeretetteljesen szorította meg Alice vállát.

– Ha te nem lettél volna mellettem, tutira bedilizek.

– Mire valók a barátok? – bökte oldalba Alice. – De azért ígérj meg nekem valamit!

– Mit?

– Ne gubózz be! Élvezd azt a sok előnyt, amit felsoroltál.

A fiú ünnepélyesen a szívére tette a kezét.

– Ígérem.

– Carter, komolyan beszélek. Los Angelesben is az volt az érzésem, mintha csak John meg az én kedvemért járnál el otthonról.

Carter, ahelyett, hogy igazat adott volna Alice-nek, igyekezett a lehető legőszintébb hangon elismételni a lány szavait.

– Nem fogok begubózni. – Nem szándékosan kerülte az embereket. De néha muszáj volt elvonulnia.

– Jó. Tombold ki magad, mert jövő héten kezdődik a munka.

Alice, azon kívül, hogy elsőként fogadta barátjául Cartert Los Angelesben, munkával is ellátta a fiút: Carter dolgozta át a zenét Alice színtársulatának előadásaihoz, ebből a pénzből finanszírozta a költözést, szóval, ha Alice-t érzékenyen érintette a fiú távozása, csak magát okolhatta. Amikor Carter az orra alá dörgölte a tényt, a lány csak legyintett. Mire a fiú udvariasan szalutálásra emelte a kezét.

– Kösz, hogy megvárod, amíg berendezkedem.

– Megértő főnök vagyok, drágám. – Alice magához vonta a fiút, hogy két puszit nyomjon az arcára.

Carter keze a doboznak vágódott, majd a fiú feje is megrándult. Háromszor egymás után. *Üt-ráng, üt-ráng, üt-ráng.* Aztán mintha elvágták volna. Alice folytatta a munkát, mintha mi sem történt volna. Carter felnyitott egy dobozt, és nekilátott a pakolásnak.

Pár óra múlva a ház tűrhető állapotban volt. Carter sikeresen megtalálta a ruháit, az edényeket meg az ágyneműt. Alice kora este hazaindult, a közlekedésre hivatkozva. A költöztetők a távozásuk előtt összeszerelték az ágyat, és Carter legszívesebben ruhástul eldőlt volna rajta. De végül sikerült kivonszolnia magát a zuhanyzóba. A házban két zuhanyzó volt: egy szép kabin az emeleten, meg egy kissé spártaí a földszinti háztartási helyiség mellett. Carter ez utóbbit használta, hogy rögtön be tudja dobálni átizzadt ruháit a mosógépbe. A zuhany alatt állva a mellkasán lecsurgó szappanos vizet meg a ház hangjait figyelte. Huszonnégy éves, és saját háza van. Ez már valami. Holnap első dolga lesz körülnézni Santa Josephinában.

Talán. Bár internetről is beszerezheti az információkat. Nagy nehezen elhessegette magától a gondolatot. Megígérte Alice-nek, hogy nem fogja kerülni az embereket. Reggel keres valami kávézót. Idefelé jövet látott is egy nyugisnak tűnő helyet. Ha jól emlékszik, Bors bár volt a neve. Legalább szépen indul a napja. De csakis koffeinentes kávé jöhet szóba. A koffein felerősíti a tikkélést. Ha lehajítja a fejét és napszemüveget vesz, könnyebben el tudja leplezni a leküzdhetetlen hunyorgást és pislogást.

Carter elcsigázottan vánszorgott ki a zuhany alól. Törülközőt tekert a derekára, és felvonszolta magát az emeletre. *Puff, puff!* Oldalra lendülő karja a lépcsőkorlátnak csapódott. Carter nem érzett fájdalmat, de ez volt az a veszélyes időszak, amikor a fáradtság miatt nem tudta kordában tartani fegyelmetlenül agyi szinapszisait, és a teste kedvére garázdálkodhatott. Megszaporázta a lépteit, nehogy visszaguruljon. A másik karja is a falnak csapódott, de a fiú végül szerencsésen feljutott a lépcső tetejére. Szemügyre vette a kezét a menyegyzeti lámpa fényében. Kicsit bepirosodott. Valószínűleg nem komoly, de azért nem árt az óvatosság. Carter visszament a konyhába,

és közben azon imádkozott, hogy találjon egy kis jeget a fagyasztóban.

Talált. Konyharuhába bugyolálta a kockákat, és ezúttal gond nélkül jutott fel az emeletre.

A hálószoba ablaka a szomszéd telkére nézett. A kétszintes ház nagyon hasonlított a Carterére. A kertben láncra fűzött gumiabroncs lógott a közepén álló zömök tölgyfáról. Míg Carter kertjében csak egy szerszámoskamra árválkodott, a szomszéd fája mellett hinta és mászóka is volt. Carter már napközben felfigyelt rá. Most, ahogy kinézett az ablakon, próbálta kivenni a körvonalaikat a holdfényben. A kertben felgyulladt a mozgásérzékelő lámpa, mire Carter az arca elé kapta a kezét. Egy férfi ácsorgott a fa melletti üres területen. Amikor felvillant a fény, hátrafordult. Carter szorosabbra húzta a törülközőt a dereka körül.

A férfi gyönyörű volt. Ez még az esti derengésben is világosan látszott. Fehér bőrű, fekete hajú. Carter nem látta rendesen, de megesküdött volna, hogy magas az illető. Másik férfi lépett a kertbe, átkarolta az első vállát, aki felmutatott az égboltra. Egyszerre emelték fel a fejüket. Carter is próbálta követni a férfi ujját, amely kacskaringókat írt a levegőbe. Még akkor is az eget bámulta, amikor azok ketten visszaindultak a házba. A második férfi továbbra is átkarolta a másikat, miközben élénken hadonászott.

Carter addig állt az ablaknál, amíg el nem aludt a kerti lámpa. Egy darabig még várt, hátha viszontláthatja a szomszédait. Lehet, hogy melegek. Ha azok, Carternek is könnyebben menne a beilleszkedés. Egyedül ettől félt a költözéssel kapcsolatban: hogy ő lesz az egyetlen meleg férfi a környéken. Amikor a szomszéd ház emeletén felkapcsolták a villanyt, leengedte a redőnyt, fogta az olvadt jéggel teli, immár csuromvizes konyharuhát, belehajította az elől hagyott

felmosóvödörbe, és bemászott az ágyba. Érezte, hogy mindjárt összerándul a teste. A lábába terelte a késztetést, nehogy a karja az ágy támlájához csapódjon. Ez a maradék erejét is felemésztette. Csak remélni merete, hogy mire felébred, nem lesz tele kék-zöld foltokkal.

A csillagok szimfóniába rendeződtek előtte. Ethan elmesélte apjának, hogyan robbannak szét és sziporkáznak a fejében. Néha olyan hangosak, hogy be kell fognia a fülét, pedig nem szabadna, mert a muzsika ott van benne, és ha befogja a fülét, csapdába ejti. Apa próbálta megérteni, miről beszél, Anya is, de ők nem hallották és nem is látták a zenét, hiába mutatta meg nekik újra meg újra az égen. Elliot látta, de csak kiskorában. Most már kizárólag a lányok érdekelték, Ethan viszont AZelőtt sem sokat törődött a lányokkal – legalábbis nem úgy, mint Elliot.

Ritkán gondolt arra, mi volt AZelőtt. A családban senki sem gondolt rá szívesen, ez hamar kiderült Anya szomorú arcából és Apa dühöngéséből. Apa most már jobban vigyázott, nehogy megijessze Ethant haragos arcával. Ethan egyszer még sírva is fakadt miatta, pedig Apa megölelte és megpuszilgatta, és azt mondta, nem ő tehet róla – ő jó fiú.

Egy huszonhét éves embert már nem lehet fiúnak nevezni. Elliot csak tizenöt, mégsem szereti, ha fiúnak kezelik. Amikor Ethan rászólt Apára, hogy ne hívja így, azt felelte, hogy majd megpróbálja. Idáig többé-kevésbé sikerült is betartania a szavát.

A szomszédba új lakó költözött. Ethan egész nap a dobozokat cipelő költöztetőket leste. A költöztetők később elmentek, és csak egy férfi meg egy nő maradt a házban. Alacsonyak voltak, mint Elliot, ám Elliot még növésben volt, ezek ketten viszont már nem. A nő elment, és nem jött vissza, amiből Ethan arra következtetett, hogy a

férfi egyedül lakik a házban. A férfi kiment a kertbe, hogy összeszedje a szerszámokat, amiket az előző lakók hagytak ott. Melege volt, ezért levette a pólóját. Ethan forróságot érzett az ágyékában, ezért markolászni kezdte, hogy jó legyen. A szobájában volt, úgyhogy nyugodtan csinálhatta. A szobájában és a fürdőszobában kedvére simogathatta a péniszét, de máshol nem. Ezt Anya mondta. Ethan megvárta, amíg kijön a fehérség. *A sperma*. Erre még AZelőttről emlékezett. Néhány szót elfelejtett, de ezt nem.

Talán holnap munka után megismerkednek az új szomszédal, de a spermáról nem szabad beszélni neki. Az emberek nem szeretik ezt a témát.

Ethan ezt a saját kárán tanulta meg. Elliot még most is haragudott rá, amiért elszólta magát a barátnője bátyja előtt. Retardálnak nevezte. Ethan próbálta visszafojtani a könnyeit, de nem bírt uralkodni magán. Elliot barátnője bekísérte a fürdőszobába, és megmosta az arcát. Ethan szívesebben ment volna a lány bátyjával, hogy szexelhessenek, de a srác úgy ült a helyén, mint egy darab fa.

Eve, miután megmosta az arcát, ráparancsolt, hogy üljön a kád szélére, és várja meg, amíg visszajön. Ethan hallotta, hogy Eve és Elliot hangosan kiabál egymással, aztán Elliot bejött érte. Még mindig haragudott, és nem volt hajlandó bocsánatot kérni. Hazafelé nem fogta meg Ethan kezét, de ő nem is bánta. Egyedül is hazatalál, nem kell Elliot hülye kezét fognia. Még a zene sem tudja eltántorítani. Nem engedett az aszfalton surrogó kerekek, a fűszálak fölött lengedező szél, a földet kaparó kutya csábításának. Ez kinti zene volt: másfajta, mint az, ami az égből jött, másfajta, mint az, ami a fejében kavargott. Csak be kellett fognia a fülét, és máris elnémult. Egy lépéssel Elliot mögött kullogott. Amikor Anya megkérdezte, mi történt, Elliot azt felelte, hogy szakítottak Eve-vel. Azt nem árulta el,

hogy Ethan miatt, úgyhogy Ethan sem árulta el, minek nevezte őt Elliot. Bement a szobájába, és lefeküdt az ágyra. Aztán bejött Apa, és kedvesen simogatni kezdte Ethan hátát. Megkérdezte Ethant, nem akar-e beszélgetni. Ethan a párnába fúrta a fejét. Elliot addig nem szólt hozzá, amíg meg nem ismerkedett egy másik lánnyal. Csak egyetlen napig tartott, de egy örökkévalóságnak hatott.

Ethan ezért nem szólhatott senkinek a spermáról, és ezért nem szólhat majd az új szomszédjának sem.

Második fejezet

— **T**E-TE-TE-TE — Carter elhallgatott. Mély levegőt vett, és le-
sütötte a szemét, amikor látta, hogy a kiszolgálónak finoman megrándulnak az arcizmai. Kis termetű, huszonéves lány volt, napellenzője alatt minden logikának ellentmondó frizura lapult: két evőpálcikából meg több száz sötétbarna, laza kontyba tekert fonott hajtincsből állt, amelyek sehogy sem akartak a helyükön maradni. A lánynak jobb dolga is akadt volna, mint hogy Carter makogását hallgassa, de nem siettette a fiút, annak ellenére, hogy a pult előtt egyre hosszabb lett a sor. Carter újból nekiveselkedett. *Téjeskávét.* Kiverte a víz; a mássalhangzók megakadtak a torkán, esélyt sem adva a magánhangzóknek.

— Inkább mutogasd el — mondta egy nem kifejezetten barátságatlan női hang a háta mögött. Carter szorosan lehunyta a szemét. Nem mert hátranézni, de hallotta, hogy egyre nagyobb a moraj, és biztosra vette, hogy jócskán feltorlódott mögötte a sor. A pultoslány a pénztárgép oldalán dobolt a körmeivel. Nyolccentisek voltak, és mind-egyikre más-más gyönyörű virágot pingáltak. Carter elraktározta

magában a furcsa ritmust: *Kopp-serc! Kopp-serc!* A nyaka meg a válla is beleremegett.

– Adj neki kávé! – szólalt meg egy fickó. – Mi lesz már?

Carter megrázta a fejét. Nem, a koffein nem jó. Attól még jobban befeszülne, képtelen lenne ellazulni, és a tikkelése is súlyosbodna.

– K-k-ko-kof...

– Koffeinmentest? – kérdezte a pultoslány.

Carter bólintott. Utálta, amikor mások fejezték be a mondatait. Ettől csak még nyilvánvalóbbá vált, hogy feltartja az embereket. Dadogott, az agya gyorsabban pörgött, mint a nyelve, de ez senkinek sem tűnt fel. Mindenki hülyének nézte, vagy, szerencsésebb esetben, félénknek, amitől csak még erősebben dadogott.

A lány két különböző méretű poharat emelt fel. Carter megszeppenően bökött rá a kisebbikre.

– Most jöttél a diliházból? – kérdezte egy újabb hang, a legingerültebb az összes közül. Carter összegörnyedt, és lehajtotta a fejét. *Add oda a pénzt. Aztán nyomás.* Már előkészítette az ötdollárost, vergődésének kezdete óta ott szorongatta a markában. A lány kilépett a pult mögül, és elviharzott mellette.

– K-k-kérem, n-ne! – Úgysem jön ide többet, és ha a lány most a védelmére kel (*úristen, de ciki!*), még a házból sem teheti ki a lábát. A lány a legnagyobb jóindulattal is alig volt magasabb egy ötvennél. Mégis, mit akar? Hasba fejeli a fickót? Carter hátrafordult, hogy leplezze az oldalából a válla felé induló rángást, és lelkiekben felkészült a csetepatéra.

Dermedten nézte a szeme elé táruló jelenetet. A pasas, aki beszólt, vörös arccal állt, és idegesen hadonászott. A pultoslány farkasszemet nézett vele, és ő is zaklatottan mutogatott. Kicsivel arrébb Carter új szomszédja ácsorgott, csöppögő konyharuhával a kezében. Nem

fekete volt a haja, mint Carter hitte, hanem sötétvörös. Vastag, kusza tincsekben meredezett a fején. Viszont a srác tényleg magas volt. Legalább egy nyolcvan. Ugyanolyan kötényt viselt a hosszú ujjú fehér pólója fölött, mint a pultoslány. Carter követte szemével a kávécseppeket, amelyek a törlőruhától a vendég asztaláig vezettek. Hatalmas kő esett le a szívéről, amikor rájött, hogy a pasas nem neki szólt be, de amikor a srác elkámpicsorodott arcára siklott a tekintete, újból elszomorodott.

– Bocsánat – mondta a szomszéd fiú.

– Ethan, nem te tehetsz róla, hogy ez az alak egy bunkó – mondta a pultoslány.

– Fellöki a kávémat, és még *én* vagyok a bunkó? Minek vesztek fel ilyen re...

A pultoslány egészen közel lépett a férfihoz.

– Ha nem hagyod abba, Ned, egy életre kitiltalak innen.

Ned elhallgatott.

– Egy napra ki vagy tiltva. Tűnés!

Ned úgy nézett a felborult csészére, mintha magával akarná vinni. Ethanre sandított, aki lesütött szemmel markolászta a törlőruhát, majd távozott. Egy pillanatra síri csönd támadt, holott mindenki úgy tett, mintha nem hallotta volna a szóváltást. A pultoslány sutyorogni kezdett Ethannel. Végül Ethan az asztalhoz lépett, és feltörölte a kiömlött kávé. Ismét megindult a társalgás.

A lány visszaállt a pult mögé. Amikor Carterre nézett, nagyot sóhajtott, mintha ezzel próbálná jelezni, milyen megpróbáltatások várnak még rá.

– Tejet? – kérdezte.

– Igen – felelte Carter. Annyira megrázták a történetek, hogy csak fizetés után döbbsent rá, átmenetileg elmúlt a dadogása. Kezében a

kávával, zsebében a visszajáróval az ajtó felé indult, de aztán meg gondolta magát, és odakanyarodott Ethan mellé.

– Szia!

Ethan felnézett. Tükörfényesre törölte az asztalt. Úgy tartotta maga elé a konyharuhát, mint egy pajzsot.

– Carter vagyok. Most költöztem ide.

– Tudom – felelte Ethan. – Láttalak. Jó sok cuccod van. – Gyorsabban beszélt, mint Carter, de minden hangot különös gonddal ejtett ki. A beszéde mégis inkább dallamosnak hatott, mint gépiesnek. Meleg hangja volt, lágyabb, mint amire Carter a méretei alapján számított (hatalmas volt: nemcsak magas, hanem vállas is).

Carter jóváhagyólag nevetett. Holmija egy részét Los Angelesben akarta hagyni, de Alice és John rábeszélésére végül mindent magával hozott. „Nem tudhatod, mikor lesz szükséged egy...”, mondták a barátai minden egyes darabnál, amit ki akart selejtezni.

– Én is láttalak téged – mondta Carter. – Az a férfi a...? – Elbizonytalanodott, nem akarta kimondani, hogy „a barátod”, hátha Ethan rossz néven venné.

– Apám – felelte Ethan. – Megmutattam neki a felhők zenéjét. De nem mindig hallja.

– Ó! – Erre nem nagyon lehetett mit mondani. Carter senkit sem ismert, aki zenét vélt felfedezni az égbolton. – Ethannek hívnak, ugye? Hallottam, hogy a lány – mutatott a kiszolgálóra – így szólított.

– Igen. Vera a neve. Már jobban beszélsz – sandított rá Ethan.

– Mert... a fura fazonokkal könnyebben megtalálom a hangot – vigyorodott el Carter. Ethan mellett biztonságban érezte magát, csakhogy a srác arcáról leolvadt a mosoly. Carter ekkor ébredt rá, mit művelt. – Bocs, úgy értem...

– Én nem vagyok fura – mondta Ethan.

– Nem, nem, nem, bocs – kapkodott Carter a kezével a szavak után, mielőtt túlságosan befeszülne.

– Megkérem, hogy távozzon! – Amikor Carter megfordult, látta, hogy Vera ott áll mellette, és az egész sor őket nézi. A lány ezúttal *őt* dőfte át a vasvilla tekintetével.

– Én nagyon sajnálom... Ethan, nem úgy értettem...

De Ethan már visszahúzódott a csigaházába. Olyan fájdalmasan vonaglott meg az arca, hogy Carternek majdnem megszakadt a szíve.

– Egy-kettő! – mondta Vera.

Carter némán, pironkodva lépett ki az ajtón. A kocsiban belekortyolt a kávéba. Elfintorította az arcát, és a pohártartóba állította az italt, butaságának keserű mementóját.

Carter olyannak tűnt, mint egy szimfónia. Idegesen toporgott, ujjával a combján dobolt. Szemöldöke rendszertelen időközönként sötét szemüvege fölé siklott, és Ethan fogadni mert volna, hogy a szeme is ritmikusan mozog a lencsék mögött. Már majdnem elárulta neki, hogy látja benne a zenét, erre Carter lehülyézte.

– Jól vagy, szívem? – kérdezte Vera.

– Nem vagyok fura – felelte Ethan.

– Persze, hogy nem.

Ethan örült, hogy ebben egyetértenek. Folytatta a munkát, bár megfájdult a hasa. Nem akarta mutatni, de önkéntelenül is felnyögött, és a gyomrához kapott. A vendégek furán méregették. Páran megkérdezték, jól van-e, és próbálták leültetni, de munka közben tilos ücsörögni. Ethannek hátra kéne mennie, hogy pihenhessen. Pár perc múlva Vera szünetet tartott, és Andyt állította a kassza mögé, vagyis nem maradt senki, aki kivitte volna az ételt az asztalokhoz.

– Hazavigyelek? – kérdezte a lány.

– Igen. Ne haragudj! – Most már Ethan helyett is Andynek kell dolgoznia.

– Semmi baj – felelte Vera. Megsimogatta Ethan hátát, és segített kioldozni a fiú kötényét. Ethan egyedül is elboldogult volna, de jólesett neki, hogy törődnek vele. Vera átemelte a kötényt Ethan lehajtott fején, majd a fiú kezébe nyomta. – Akaszd a helyére, és gyere ki a kocsizhoz!

– Jó. – Ethan bebotorkált a hátsó helyiségbe, és felakasztotta a kötényt a kampóra. Átcsereelte a pólóját, majd előkereste a kártyáját, és kiblokkolt. Elliottól kapta ezt a pólót a születésnapjára. Sárga volt, és az elején a következő felirat virított, pasztellszínű betűkkel: „A fiúkat szereti”. Ethan imádta. Anya és Apa először azt akarta, hogy csak otthon hordja, de Ethan addig kérlelte őket, amíg meg nem engedték, hogy munkába is felvegye, ha kocsival megy.

– Kész vagy? – Vera lépett be a helyiségbe, kezében a kulcsokkal.

– Igen. – A hátsó ajtóhoz érve Ethan előreengedte Verát. Hazafelé a lány Tori Amos CD-jét hallgatták – kábé egymilliomodszor. Vera énekelt, Ethan pedig kibámult az ablakon. Carter kocsija kint állt a ház előtt. Ethan az ellenkező irányba fordította a fejét, ahol a fürdőruhas Radlington gyerekek ugrándoztak a locsoló körül. Oda-integettek neki. Visszaintegettet.

Vera megállt Ethan kocsifelhajtóján. Bekísérte a fiút a házba. Ethan a lány könyökébe kapaszkodva tette meg a tornácra vezető három lépcsőfokot.

– Felhívod a szüleidet? – kérdezte Vera, amikor a nappaliba értek.

– Nem. – Nem tesz kárt magában, és nem fogja felgyújtani a házat. Ethan azon töprengett, nem kellene-e valamivel megkínálnia a lányt. A jó házigazda gondoskodik a vendégeiről, de ez most nem

igazi vendégség, úgyhogy talán eltekinthet tőle. Ethan amúgy is egyedül akart lenni, és ha ennivalóval kínálja Verát, a lány tovább marad.

– Jól van, szívem. Hívj, ha kell valami! – Vera két pusztit nyomott a fiú arcára. Ethannek le kellett hajolnia, hogy a lány felérje. Miután Vera távozott, Ethan az ágyához vánszorgott. A szobája ablaka pont Carter házára nézett, de ő hátat fordított neki. Tegnap még azt hitte, Carter lesz az új barátja. De ma már nem akarta, hogy bármi köztük legyen egymáshoz.

Harmadik fejezet

ABBÓL KIINDULVA, hogy Ethan az apjának nevezte az előző este látott férfit, Carter arra következtetett, hogy az ajtóban megjelenő asszony nem lehet más, mint Ethan anyja.

– Ööö, Mrs. Hart? – Carter gyanította, hogy a nő családneve megegyezik a postaládán lévővel. Előrenyújtotta a mellkasához szorított vázát. – Üdvözlöm. Carter Stevenson vagyok. Az új szomszéd. – Carter egész délután a történteken rágódott, többször is elpróbálta a bocsánatkérést, mellőzve a rizikósabb szófordulatokat. Meg a kemény mássalhangzókat és a fölösleges töltelékszavakat.

– Liz – nyújtotta előre a kezét a nő. Carter megrázta. A fatornáchoz préselte a talpát, hogy alul is, felül is védve legyen. – Azt hiszem, úgy illene, hogy mi adjunk ajándékot az új lakónak, nem fordítva. – A nő mosolyogva vette el a vázát. Carter a hátsó kertben találta a margarétákat. Legalábbis ő margarétának nézte őket, de nem volt teljesen biztos a dolgában.

– Ethannek hoztam. – A nő elkomorult. Távolságtartóan nézett Carterre. – Hogy bocsánatot kérjek tőle.

– Miért is? – A nő, apró termete ellenére, az egész bejáratot betöltötte.

– Ma nagyon ostobán viselkedtem a kávézóban. Megsértettem. Nem szándékosan – dadogta Carter, és amikor a mondat végére ért, lángoló arccal szegte le a fejét. Amikor felnézett, a nő barátságos mosolyt villantott rá, amitől persze nem lett könnyebb dolga.

– A szobájában van. Megkérdezem, akar-e beszélni magával. – A nő hátralepett, hogy beengedje Cartert, és a fiú kezébe nyomta a virágokat. – Tessék! Ezt inkább maga adja oda neki.

Carter visszavette a vázát.

– Köszönöm. – Az előszobában állva várta, hogy Liz behívja. Talán hülyeség volt virágot hozni, de Carter nem tudott mást kitalálni. Főzni hiába is akart volna, hiszen még nem csomagolta ki a konyhai eszközöket. Igaz, a szakácstudománya akkor is hagy némi kívánnivalót maga után, amikor minden kéznél van. Letette a vázát a fal melletti asztalkára, nehogy összetörje.

– Carter!

Éppen a virágokat rendezgette, amikor Liz visszatért. Ethan ott állt mögötte. Elegáns, vörös selyem pizsamafelsője éles ellentétben állt duzzogó arckifejezésével. Idegesen markolászta a pizsamafelső elejét, és a földre szegezte a tekintetét.

– Ha nem gond, négyszemközt szeretnék beszélni Ethannel – mondta Carter. Kellemetlennek érezte a kérést, de nem vágyott közönségre.

– Ethan, nem gond, ha Carter négyszemközt beszél veled? – kérdezte Liz.

– Nem.

Liz megszorította Ethan vállát, és eltűnt a házban.

– Ethan. Amit ma délelőtt mondtam a fura fazonokról...

– Nem vagyok fura.

– Persze, hogy nem. Saját magamra céloztam. Az emberek rám is sokszor kiakadnak a dadogásom miatt. Haragszom magamra, mert... – Carter habozott, még most is nehezeére esett elismerni, hogy beteg, lévén, ha kimondja, hivatalossá válik, hogy valami nem stimmel vele. Ethan úgy nézett rá, mint aki faképnél akarja hagyni. – Tourette-szindrómám van – kapott Ethan felé a kezével, de végül nem ért hozzá a másikhoz. – Nem vagyok ura a testemnek. Csak néha, és akkor is csak rövid ideig. – Ethan nem felelt. Carter remélte, hogy nem mélyíti el a feszültséget kettejük között. – Azért örültem meg neked, mert ritkán találkozom olyan emberekkel, akik hasonló helyzetben vannak, mint én.

– Én nem vagyok olyan, mint te.

– Tudom. De azt hittem... Szóval, velem is sokat kiabálnak. Úgyhogy tudom, mit érzel.

– Ó! – Ethan nem hagyta faképnél, és Carter ezt biztató jelnek vette.

– Bocsánatot kérek, amiért megbántottalak. Nem volt szándékos. Ezt neked hoztam – mutatott a vázára.

Ethan oldalra sandított.

– Miért hoztál virágot?

– Hogy kiengeszteljelek.

Ethan óvatos érdeklődéssel hajolt a csokor fölé.

– Ez milyen virág?

– Azt hiszem, margaréta.

– Ó! – Ethan felegyenesedett, és idegesen hintázott a sarkán.

– Akkor én megyek is.

– Látlak – mondta Ethan erélyes, ijesztően határozott hangon.

– Értem. – Carter kis híján meghunyászkodott Ethan átható pillantása nyomán. Nem bírta elviselni, ha bámulják. Igyekezett úrrá lenni a tikkelésén, bár ez rendszerint hiábavaló erőfeszítésnek bizonyult.

– Látom a zenédet.

– A zenémet? – ismételte Carter.

Ethan bólintott. Karjával hajszálpontosan leutánozta Carter tikkelését. Carter igyekezett nem elfordítani a fejét. Azok után, amit Ethannel tett, megérdemelte, hogy kifigurázzák. Ethan azonban boldognak tűnt, és még egy bókot is megeresztett.

– Az én zenémet senki sem látja. Mert a fejemben van, néha meg a felhőkben. De a tied az egész testedet átjárja. Jó nézni – engedte le a karját.

– Ó! – Carternek elállt a lélegzete Ethan vallomásától. Megint zavarba jött, de ezúttal jóleső melegség öntötte el a testét. – Nem jössz át hozzám valamikor? Játszanék neked a gitáromon. – Csak miután kibukott belőle a meghívás, eszmélt rá, hogy nem szokott idegeneknek zenélni.

– Akár most is átmehegetek – felelte Ethan elragadtatva.

Carter habozott, de nem volt szíve nemet mondani.

– Jó.

– Szólok anyunak. – Ethan elrohant, Carter pedig nem győzte átkozni magát. Szélesre tárja az ajtaját egy srác előtt, akit vérig sértett, egy srác előtt, aki csodálja, és akinek a hatására, életében először, *büszkén* gondolt áruló testére. Ethan Liz kíséretében tért vissza.

– Átöltözöm – mondta. Azzal mosolyogva eltűnt a házban.

– Elliot a szobájában van. Szólj neki, ha nem boldogulsz egyedül – szólt utána Liz.

– Jó – kiáltotta vissza Ethan.

– Elliot? – kérdezte Carter.

– A kisebbik fiam. Tizenöt éves.

– Aha.

– Ethan odavan magáért – mondta Liz. – Köszönöm, hogy áthívta.

– Sokat jár vendégségbe?

Liz felnevetett.

– Még engem is leköröz. Csodálom, hogy mára nincs programja. De hétre haza kell érnie. Akkor szoktunk vacsorázni.

– Persze. Van valami, amiről... tudnom kéne? – tudakolta Carter. Nem tudta, hogyan fogalmazza meg a kérdést.

– Szóval észrevette, hogy Ethan kicsit más.

– Igen. – Carter szívesen megkérdezte volna, mi baja Ethannek, de nem akart ilyen durván fogalmazni. Hiszen ő viselkedett bunkón.

– Ethant tíz évvel ezelőtt elütötte egy autó. Traumás agysérülést szenvedett.

– Sajnálom.

De Liz csak legyintett, és úgy mosolygott, mintha Carter szorúlana vigasztalásra.

– Nehezen épült fel, de, kisebb eltérésekkel, ugyanaz az ember maradt. Az én aranyos kisfiam.

Carter megkönnyebbült.

– Igen, tényleg aranyos.

– Kész vagyok. – Ethan farmert és piros pólót viselt, amin két majom fogta egymás kezét egy rózsaszín szív belsejében. Leguggolt az ajtó előtt, és felrántotta a már bekötözött cipőjét.

– Puszi – mondta Liz.

Ethan odafordította az arcát.

– Jó mulatást! – tárta ki az ajtót előttük Liz.

Miközben Ethan ott ugrándozott mellette, és a gitárról kérdezgetett, Carter arra gondolt, nagyon jól tette, hogy átjött bocsánatot kérni. A világért sem akart volna fájdalmat okozni egy ilyen kedves embernek.

Ethan életében nem volt ilyen boldog. Carter fantasztikusan bánt a gitárral. Ethan a kanapén ült, Carter pedig egy széken, de játék közben Ethan egyre közelebb húzódott Carterhez, míg végül már a lábánál kuporgott. Ethan biztosra vette, ha elmondaná, milyen muzsikát hall a fejében, Carter azt is el tudná játszani. Ethan csukott szemmel imbolygott. Amikor felnézett, Carter rámosolygott. Ethan viszonozta a mosolyt. Jó volt, hogy társaságban élvezheti a zenét, főleg egy olyan helyes sráccal, mint Carter. Akinek rövid barna haja volt – amely úgy meredezett fölfelé a tarkóján, mint Ethannek kiskorában –, szeplős orra – Ethan egész arcát szeplők borították, amivel nem sokat törődött, de Carter szeplői nagyon tetszettek neki – és izmos karja. Ethan a dal közben végig Carter bicepszére tapasztotta a szemét.

– Énekelj! – mondta neki Carter. – Jó hangod van.

Ethan észre sem vette, hogy énekel, pedig ez volt az egyik kedvenc időtöltése. A templomban lelkesen fújta együtt a gyülekezettel, és otthon is gyakran dudorászott. Most Katy Perry „Firework” című száma volt az aktuális kedvence. Nem mindig emlékezett pontosan a szövegre, főleg a gyors számoknál, mert azoknál jobban meg kellett erőltetnie az agyát – nemcsak a szavak okoztak nehézséget, hanem az is, hogyan mondja ki őket.

– Nem tudom a szöveget – felelte. Eddig csak dúdolgatott.

– Ennek a dalnak még nincs szövege – pengette meg Carter a húrokat.

– Akkor kitalálhatok hozzá valamit?

– Ha akarod.

Ethan elgondolkodott. A zene mindig elvarázsolta. Ha lehunyta a szemét, és gondolatban követte a dallamot, előbb-utóbb mindig eszébe jutott valami. Úgy döntött, tesz egy próbát.

– *Itt van velem Carter, és itt a gitár, és arról éneklünk, hogy milyen szép a nyár.*

– Ez jó – vihogott Carter. – Nyomjad!

Ethan elvigyorodott. Neki is tetszett a saját szövege.

– *A Carter szép név, és Carter is szép. Hogyha ránézek, elkap a hév.*

– Kösz – suttogta Carter nevetve, így hát Ethan tovább énekelt. Carter a szék szélére csúszott, de annyira, hogy Ethan attól tartott, le fog esni. Carter ugyanolyan átéléssel hunyta le a szemét, mint Ethan, és úgy bólogatott, mintha valami csodás dolog járna a fejében. Ethan igyekezett kitenni magáért. Amikor már semmi sem jutott az eszébe, megismételte a sorokat.

– *Ha ránézek, elkap a hév* – üvöltötte torkaszakadtából a dal végén, amikor Carter kezében gyomorszorító szenvedéllyel jajdult fel a gitár. Mintha a lelkében élő dal összekeveredett volna a külvilág zenéjével, hogy először leülepedjen, aztán felrobbanjon. Gyönyörűséges érzés volt, olyan felemelő, hogy Ethan szinte megbénult a tehetetlenségtől. Lihegve térdelt a földön, és átható pillantást vetett Carterre.

Carter ajka szétnyílt, mintha ő sem kapna levegőt. Letette a gitárt, és lecsusszant a székről, de Ethan fel sem fogta, mi történik, amíg Carter az ölében nem landolt, és bele nem túrt a hajába. A teste meleg volt és súlyos, de jólesően nehezedett rá. Amikor Carter szája az övéhez ért, Ethan belekapaszkodott Carter hátába. Carter

megcsókolta. Ethan testén bizsergés futott végig, a kezétől a hasáig, aztán a péniszéig. Viszonozta a csókot, és hallotta, hogy Carter a nevét suttogja, ami fantasztikus érzés volt!

Carter azonban hirtelen elhúzódott tőle, és úgy ült vissza a székbe, mintha forró paraszt érintett volna. Ethan a szájához nyúlt. Carter nyála megnedvesítette az ajkát. Ethan nézte, hogyan süllyed és emelkedik a nehezen lélegző Carter mellkasa. Ethan is kimelegedett, szinte szomjas lett.

– Ethan, ne haragudj! Ez cs-cs-cs, ez cs-cs-cs... – tápáskodott fel Carter. Úgy akadozott a beszéde, mint Elliot CD-je, amit Ethan az úszómedencébe ejtett, és az arca is eltorzult. Ethan szívesen megölelte volna a zaklatott Cartert, de túl messze voltak egymástól. – ...csúnya dolog volt – nyögte ki nagy nehezen Carter. Amióta Ethan átjött, most először gyűlt meg a baja a szavakkal. Még mindig zene szólt belőle, de Ethan látta, hogy Carternek nem tetszik a dolog, így hát neki sem tetszett.

– Láttalak, amikor levette a pólódat. Kemény lett a péniszem, és sperma jött belőle – kotyogta ki Ethan. A szája elé kapta a kezét. Carternek leesett az álla. Mielőtt becsukta volna a száját, többször is megrándult az állkapcsa. Ethan védekezőn fonta a karját a mellkasa köré. – De ezt senkinek sem szabad elmondani. – Szédelegve talpra állt. Ha most elbújik a fürdőszobában, senki sem fog utána jönni, hogy megvigasztalja. – Bocsánat.

Carter odament hozzá. Ethan összerendezte, amikor Carter megérintette a karját. De ő ahelyett, hogy mélyen a szemébe nézett volna, mint Apa, hátralépett.

– Nem kell bocsánatot kérned.

– Senkinek sem szabad elmondanom. Ha egyedül vagyok, nyugodtan csinálhatom, de nem szabad beszélni róla.

– Ethan! Nekem elmondhatod.

Ethan Carterre sandított. Nem mert a másik szemébe nézni.

– Nem haragszol, hogy sperma jött belőlem miattad?

Ethan még senkit sem látott így elpirulni. Carter bőre a nyakától a füléig rákvörössé változott.

– Hát... hát... hát... – hunyta le a szemét Carter, de a benne lakozó zene a levegőbe repítette a karját.

– Aranyos vagy – mondta Ethan. – Nagyon szeretlek. Amint megláttalak, tudtam, hogy szeretni foglak.

Carter kinyitotta a szemét.

– Én... én is szeretlek, de ez k-k-kicsit sok egyszerre. Nem baj, ha... – Kettőt toppantott a lábával, de a szőnyeg elnyelte a hangot.

– Nem baj, ha most hazakísérlek? Úgyis mindjárt hét óra.

– De azért barátok maradunk? – Ethannek fogalma sem volt, mi lesz, ha Carter nemet mond.

– Igen – mosolygott Carter, és leengedte a karját.

– Akkor jó. – Ethan érezte, hogy nem kell aggódnia. Hiszen Carter virágot is hozott neki. Hát persze, hogy barátok maradnak. Örök barátok.

Ethanéknél Carter nem kért a Liz által felajánlott limonádéból, és fájó szívvel ugyan, de a frissen sült süteményt is visszautasította. Ethan, amint megérezte a sütemény illatát, totálisan megfledkezett Carterről, és hanyatt-homlok rohant a konyhába, amivel csak megkönnyítette Carter dolgát. Carter az első adandó alkalommal kiosont az ajtón. Már-már azon volt, hogy beszámol Liznek a csókról, de nem tudta, mit mondjon. „Nem baj, hogy megcsókoltam az agykárosodott fiát?” Eliszkolt, nehogy az idegei felmondják a szolgálatot.

Megőrizte a titkot, és hazament. Később, miután kicsomagolta a zenei könyveit, és a DVD-kkel teli dobozt is előásta a kupac aljáról, felhívta Alice-t.

– Még nem volt dolgom agysérüléssel – mondta Alice. – Pár perces találkozásokat leszámítva. Nem tudok tanácsot adni. Úgy érzed, kihasználtad őt?

– Visszacsókkolt. – Ez volt a legjobb válasz, amit Carter adhatott. A csók óta csak ezen rágódott. Ethan láthatóan élvezte a helyzetet, de Carter már ennyiből is meg tudta állapítani, hogy Ethan nem tud parancsolni az ösztöneinek, és attól, hogy élvezünk valamit, még nem biztos, hogy fel tudjuk fogni, mi történik velünk. *Fejezd már be*, szitkozódott magában. Mindössze egyetlen délutánt töltött együtt Ethannel. Nem az ő tiszte eldönteni, mit értett meg Ethan a szándékaiból, amikor rávetette magát, pláne, ha ez rossz fényt vetne Ethanre. Hiszen még maga Carter sem értette, miért tette, amit tett.

– Ó! – Alice hangja is csalódottságról árulkodott. – A Tourette miatt csókkoltad meg?

– Elvesztettem a fejem. Nem tudom, rákenhetem-e a Tourette-re. Meg akartam csókolni.

– Nem lehet, hogy csak a tikkelés miatt rántottad magadhoz?

– Attól nem szokott merevedésem lenni. Csak monoklim.

– Fogalmam sincs, mit mondjak – nevetett Alice.

– Sokat segítettél.

– Tudom. Ne haragudj!

– Majd kitalálom, mi legyen. Lehet, hogy beszélek az anyjával.

– Elmondod neki, mi történt? – Nehéz volt megállapítani, hogy Alice hangja a felháborodástól vagy a lelkesedéstől remeg-e.

– Dehogyan. Csak kifaggatom. Mint Ethan újdonsült barátja. – Carter elnyúlt a földön. – Mondj valami biztatót!

– Lehet, hogy Ethan már beszámolt a dologról.

Carter a szőnyegbe mélyesztette az ujjait. A mennyezeti ventilátor zümmögve oszlatta szét a feszültséget.

– Szóval nem akarsz segíteni. Na, mindegy.

Negyedik fejezet

A Z IZGATOTT CSÖNGETÉSRE Carter kivonszolta magát a konyhából, ahol éppen a kávéfőzővel nézett farkasszemet, és a bejárat ajtóhoz ment. Amikor kinyitotta, egy duzzogó kamaszt látott a küszöbön. Ujjatlan pólót viselt, és a válla szinte lángolt a délelőtti napsütésben. Carternek esélye sem volt megszólalni.

– Kimegyünk a strandra. Te is jössz? Anyukám mondta, hogy kérdezzetek meg.

A még félálomban lévő Carter kihajolt az ajtón, hogy megnézzze, a fiú anyja kint ül-e a kocsiban, de az utca teljesen kihalt volt. Talán össznépi buliról van szó, és a fiú házról házra jár, hogy értesítse a szomszédokat. Eszébe sem jutott bemutatkozni.

– Nem is tudom – felelte Carter.

– Háromkor indulunk. Törülközőt hozz magaddal! – A fiú sarkon fordult. Félúton még hátrakiáltotta a válla fölött: – Ha akarod, lenyírom a füvet. Harmincöt dollár. Az előző tulaj is mindig engem kért meg.

– Még meggondolom – mondta Carter.

– Oké. – A srác letért a járdáról, átvágott a gyepen, és felment Ethanék lépcsőjén. Ő lehet Ethan öccse. Elliot. Hát persze. Nem nagyon hasonlított Ethanre, Lizre viszont annál inkább. Vagyis Carter a Hart családdal megy a strandra.

Hát, jó. Carter arra gondolt, vajon a fürdőnadrágos Ethan látványa mit fog erősíteni benne: a vonzalmát vagy a gyanakvását, hogy mégiscsak kihasználta a másikat. Őszintén remélte, hogy Ethan senkinek sem beszélt a történetekről. Büntudatosan hessegette el magától a gondolatot. Ha Ethan el akarja mesélni, mi történt, csak mesélje. Még ha ez kínos is Carternek.

Carter a délelőtti hátralévő részében a fürdőnadrágját kereste. Rettegve, ugyanakkor izgatottan várta a délutánt.

Ethan a szennyestartóba hajította a melegítőalsóját. Miután előráncigálta a fürdőnadrágját a gardrób polcán lévő felcímkézett dobozból, leült az ágyra, hogy felhúzza a naci. Megnézte, elég szoros-e a csomó a derekánál, majd felállt. Minden ott hevert az íróasztalán, amire a strandtáskája zsebében lévő lista szerint szüksége lehetett. Egyenként bepakolta a holmikat. Törülköző, póló és sort, napszemüveg, naptej, iPod, fülhallgató és a *Sherlock Holmes összes története* rongyosra olvasott példánya. A homokozójátékok a földszinti előtérben várták, hogy kifelé menet magához vegye őket. Ethan még egyszer leellenőrizte a táska tartalmát. Minden megvan. Behúzza a cipzárt, és ellépett az asztaltól. Megállt a tükör előtt, oldalra fordult, és behúzza a hasát. Nem volt kövér, hiába heccelte folyton Elliot. Ethan tudta, hogy Elliot csak irigykedik, mert Ethan még „kövéren” is többet szexelt nála. Két hete egy helyes srác megdicsérte

Ethan szerszámát, aztán szexelt vele. Ő bezzeg nem nevezte hájasnak Ethant, csak a *vastag farkáról* áradozott.

Valaki megköszöri a torkát Ethan háta mögött. A fiú hátrafordult, és látta, hogy Carter áll az ajtóban. Szívdöglesztő volt! Bermudát és strandpapucst viselt. A pólóján gitár és egy felirat: „Chris Isaak”. Az anyag megfeszült a mellkasán, jól látszott, hogy Carternek, alacsony termete ellenére, jókora, kidolgozott izmai vannak. Ethan remélte, hogy leveti majd a pólóját a strandon.

– Szia! – Ethan Carterhez sietett, és megölelte. Carter teste meleg volt, talán mert kintről jött. A tarkója úgy vöröslött, mintha leégett volna, de amikor Ethan elhúzódott tőle, a folt elhalványult.

– Anyukád mondta, hogy fent vagy. Bejöhetek? – kérdezte Carter. Kétszer is rácsapott az ajtófélfára, mintha dobolna. Ethannek tetszett, hogy Carter zenével tölti meg a szobát.

– Persze. Tetszik a szobám? – Ethan felkapta az ágyról a pólóját, és belebújt. Ez is zöld volt, mint a fürdőnadrágja.

– Nagyon klassz. – Carter beljebb lépett, és leült az ágyra. Ethan kezdetben azt se tudta, mit mutasson meg először, de Carter komor arckifejezése láttán félszeggé vált. A kedvenc CD-je után kutatott az íróasztalon, mert tudta, hogy az tetszene Carternek.

– Mindent bepakoltál? – kérdezte Carter.

– Igen. – Ethan fél füllel figyelt oda. Sosem feledkezett el a dolgairól, az emberek folyton ezzel nyaggatták mégis.

– Csak kíváncsiságból kérdezem. Nem akarlak piszkálni.

– Ja. Bocs.

– Semmi gond. – Carter dudorászni kezdett. Jó volt hallgatni. Ethan is bekapcsolódott. Örült, hogy van egy barátja, akivel együtt énekelhet. Kezében a CD-vel hátrafordult, és szájon csókolta Cartert.

Carter a vállánál fogva tolta el magától Ethant. Nem erőszakosan, de Ethan így is megértette a célzást. Carter nem akart csókolózni, pedig előző nap ő csókolta meg Ethant, miközben együtt énekeltek. Ethan hátralépett, és összefonta a kezét. Látni sem akarta Cartert, ám ekkor Carternek megrándult a nyaka. Ethan öt rángást számolt össze. A lábán kopogta le a ritmust. Amikor felnézett, látta, hogy Carter fancsali képet vág.

– Jól vagy? – Ethan az ajtó felé pillantott. Talán anyu meg tudná mondani, mit csináljon.

– J... j-jól. Egy pi-p-pillanat. – Carter lehunyt szemmel várta, hogy megszűnjön a rángás. Izzadságcseppek jelentek meg a homlokán. Karjával törölte le őket. – Ethan, tegnap nem lett volna szabad megcsókolnom téged. Elkapott a hév. Ne haragudj!

– Örültem, hogy megcsókoltál – felelte Ethan.

Carter megtörölte az arcát.

– Biztos?

Ethan leült mellé, és megsimogatta a lábát.

– Igen.

Carter rácsapott az ágyneműre. Ethan összerezzen, de csak a zene hagyta el önkéntelenül Carter testét. Carter a combja alá szorította a kezét. Ethan az ajkába harapott. Ha Carter megértené őt, talán újból csókolózhatnának.

– Tizennyolc éves voltam, amikor görkorizás közben elütött egy autó. – Ethan nem szeretett erről beszélni, mert azt a benyomást keltette az emberekben, hogy csak akaraterő kérdése, és megint olyan lehet, mint régen. – Évekig jártam terápiára – mondta, nehogy Carter gondolatai is ebbe az irányba kanyarodjanak –, de aztán abbahagytam. És most ilyen vagyok.

– Nekem tetszel – felelte Carter.

– Előtte is tetszettem volna – vette védelmébe Ethan a régi énjét (már amire emlékezett belőle), hiába gondolt rá úgy, mint egy másik emberre.

– Biztosan. – Carter kihúzta a kezét a combja alól. Keze mozdulatlanul pihent a térdén. – Ethan, szerinted mi szerelmesek vagyunk egymásba?

– Megcsókoltál. – Ez tagadhatatlan.

– A szerelem kicsit bonyolultabb ennél.

– Tetszel. – Az emberek mindig túlkomplikálják a dolgokat.

– Te is nekem – felelte Carter.

Ethan leengedte a karját, de csak azért, mert így könnyebben ökölbe tudta szorítani a kezét.

– Nem is olyan bonyolult.

– Ethan...

– Akarsz velem járni vagy sem?

– Alig ismerjük egymást. De ettől még nagyon tetszel. Legyünk barátok! Jó?

Ethan a mennyezet alatt végigfutó tapétabordűrre szegezte a tekintetét. Sötétkék volt, és egész éjszaka világítottak rajta a csillagok. Carter aprókat csettintgetett a nyelvével.

– Azért néha gitározol nekem? És megengeded, hogy énekeljek?

– Igen. De csókolózni tilos.

– Oké. – Ez is jobb, mint a semmi, bár nem túl biztató.

– Elárulok egy titkot. Csak mert te is meséltél a balesetedről.

– Jó. – Ethan el se tudta képzelni, milyen titka lehet Carternek.

– Hosszú idő óta te voltál az első, aki előtt gitározni mertem.

– Tényleg? – Ethan nem hitt a fülének. Hiszen Carter olyan jól játszott.

– Komolyan. Nem szeretek szerepelni, de előttem nem szégyelltem magam. A szüleim imádják a zenét, ezért is neveztek el Carternek. A...

– A Carter család tiszteletére* – mondta Ethan.

– Igen – húzódott mosolyra Carter szája. – Honnan tudod?

– Az én szüleim is imádják a zenét. És a barátaim között is sok zenész van. Ma megismerheted őket.

Carter bólintott. Lassan emésztgette a hallottakat.

– Jó. Szuper! – Ethan hátba vágta. Jó buli lesz.

– Gyertek, fiúk, ideje indulnunk! – kiáltott fel az emeletre anya.

– Megyünk! – Ethan fogta a strandtáskáját, és nyomában Carterrel, kilépett a szobából.

Amíg Ethan a fürdőszobában volt, Carter leballagott a földszintre. A konyhában összetalálkozott Ethan szüleivel. Ethan apja a pult előtt állt, amelyen rengeteg felvágott volt kikészítve.

– Jól néz ki – jegyezte meg Carter.

Liz éppen limonádét töltött egy termoszba.

– Szia, Carter! Piknikezni készülünk.

– Segítsek?

– Vedd ki a chipset a szekrényből!

– Szóval te vagy Carter. Örvendek! – Ethan apja a bermudájába törölte, majd előrenyújtotta a kezét. Míg a sötét hajú, vékony csontú Elliot Lizre ütött, Ethan kiköpött apja volt: magas, széles vállú, csontos, de barátságos arcú, élénkvörös hajú, bár Mr. Hart haja kicsivel világosabb árnyalatú.

* Amerikai folkegyüttes, 1926 és 1956 között jelentek meg lemezeik. (*A ford.*)

– Üdvözlöm, Mr. Hart – mondta Carter. Mr. Hart keze minden elővigyázatosság ellenére enyhén felvágottságú maradt, és az illat most Carter tenyerére is átvándorolt.

– Szólíts Nolannek! A hatvanas években születtünk, és ezt fotókkal is tudjuk bizonyítani.

– Meg ruhákkal – mondta Liz. – Bár most Ethan hordja őket.

– Elnézést – felelte Carter. – A mi vidékünkön mindenki magázódik, kortól függetlenül.

– Honnan származol? – kérdezte Nolan.

– Tennessee államból. – Miközben Nolan és Liz végigmérte őt, Carter a konyhapult alá rejtette a kezét, nehogy a szülők észrevegyék a rángásokat.

– Nincs is tájszólásod – mondta Liz.

– A szü-szü-szüleim illinoisiak, és nem akarták, hogy tájszólásom legyen, ezért úgy szoktattak, hogy n-normálisan be-be-beszéljek. – Nolan és Liz figyelő tekintete előtt Carter sehogy sem bírt ellazulni.

Ethan szülei úgy bólogattak, mintha ő lenne a legérdekesebb ember a világon. Carter karján rángás futott végig.

– Nem tudom, ha furcsának találják, hogy, izé, nincs semmi bajom, csak, ööö... – Összevissza makogott. Már biztosan céklavörös kínjában a sok dadogás miatt. *Mondd ki!* – Ez a rángatózás, ööö...

– Tourette-szindróma. Tudjuk. – Carter megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor Liz kimondta helyette a rettegett szót.

– Ethan mesélte?

– Tanár vagyok – felelte Liz. – Gyakoribb jelenség, mint hinnéd.

Carter beharapta az ajkát, és igyekezett nyugalmat erőltetni magára. Idegtépő volt erről beszélni. Mivel ritkán volt része ilyen pillanatokban, ugyanolyan feldúlt lett, mint máskor, csak most a megkönnyebbüléstől, nem a stressztől.

– Ööö, hol is van a chips?

– A hátad mögött a szekrényben – felelte Liz. Carter lehajolt a chipsért. Örült, hogy végre kikerül a figyelem középpontjából.

– Mit szeretsz jobban: a pulykasonkát vagy a sült marhát? – kérdezte Nolan.

– A pulykasonkát – válaszolta Carter. – Mustárral.

– Máris készül.

Carter kinyitotta a szekrényajtót. Mindegyik polc szélén géppel írt címke jelezte a fölötte elhelyezkedő dolgokat. A chips a megjelölt helyen állt. Carter a zacskóért nyúlt.

– Hol van Ethan? – kérdezte Liz, miközben elvette a zacskót.

– A fürdőszobában. Ööö, valamit el szeretnék mondani nektek.

– Liz és Nolan összenézett. Carterbe néha belemart az irigység a párok titkos nyelvrendszerre láttán. Mély levegőt vett. Csak úgy eshet túl a kellemetlen vallomáson, ha kertelés nélkül belevág. – Tegnap este, amikor Ethan nálam volt, én gitároztam, ő meg énekelt, és aztán... megcsókoltam. – Carter a pultra szegezte a tekintetét, és várta a jól megérdemelt szidalmakat.

– Tudjuk – felelte Nolan.

Carter felnézett.

– Tényleg?

– Ethan elmesélte.

– És nem haragszotok rám?

Nolan letette a kenőkést.

– Őszintén? Örülünk, hogy elmondtad. Ez is azt mutatja, hogy jó ember vagy, ami megnyugtató. Bármennyire is szeretnénk, nem tudunk beleszólni a fiunk életébe, és jó tudni, hogy van egy barátja, aki törődik vele.

Carter elgondolkodott.

– Nem volt szándékos. Elkapott a hév. Mert, szóval, nagyon jól éreztük magunkat tegnap este, és, azt hiszem, így akartam kimutatni, mennyire boldog vagyok. Borzasztóan sajnálom. Ígérem, nem fordul elő többet. – Liz és Nolan derűs tekintettel méregette. Ez a reakció távolról sem felelt meg Carter várakozásainak.

– Tudod, Carter – szólalt meg kisvártatva Liz –, Ethan huszonnyolc éves felnőtt férfi. Szexuálisan aktív.

– De nem... – A nő arckifejezése Carterbe fojtotta a szót.

– Sokan kérdezik, hány éves mentálisan, de mi nem így közelítjük meg a dolgot. Ethan feketén-fehéren látja a dolgokat, segítségére van szüksége, hogy felismerje a szürke árnyalatokat, és eligazodjon köztük. Bizonyos feladatokkal jól megbirkózik, de sokszor nem boldogul egyedül, és van, amire egyenesen képtelen. Bonyolultabban működik, mint bármelyikünk. Megérdemli, hogy olyan valaki szeresse, aki megérti, hogy ő a végletek világában él, ahol semmi sem biztos körülötte, mert ez félelmetes számára, és gondoskodásra szorul. Most nagyon őszinték leszünk hozzád, Carter. Eddig még nem sikerült megtalálnia ezt a személyt.

Nolan szaporán bólogatott.

– Már többször is próbáltuk elmagyarázni neki, miről szól a szex. Hajlamos azt hinni, hogy ha erekcója van, a másik fiú pedig aranyos és egészséges, szabad a pálya. Belevertük, hogy használjon óvszert, és vonuljon el valami csendes helyre, de nehezen tudjuk megértetni vele, hogy a kanosság önmagában még nem jogosítja fel a szexre. – A férfi rövid szünetet tartott. – Elliottal is ugyanez a probléma. A fiúk már csak ilyenek – nevetett össze Lizzel. Majd újból Carter felé fordult. – Ethan azt hiszi, hogy jártok?

– Csak hitte.

– Beszélek vele, ha akarod.

– Nem, én... én már beszéltem vele. Sikerült tisztáznunk a dolgot. Azt hiszem, most haragszik rám, de megállapodtunk, hogy csak barátok vagyunk.

– Tegnap ódákat zengett rólad.

Carter keze a vállához csapódott.

– Nem a csók miatt, bár szerintem az sem lehetett piskóta – mondta Nolan.

– Úristen! – Carter gyámoltalanul a kezébe temette az arcát, így próbálva leplezni a zavarát.

Nolan felnevetett. Liz tarkón legyintette. A férfi elhessegette magától, és megszorította a kezét.

– Örülünk, hogy elmondtad. És örülünk, hogy Ethan barátja vagy, bármit is jelentsen ez.

Carternek könnybe lábadt a szeme. Liz odanyújtotta neki a termoszt.

– Vidd ki a furgonhoz! Mi addig összeszedjük Ethant és Elliotot.

A megrendült Carter hálásan botorkált ki a házból. Egyedül ücsörgött Harték furgonjában, és próbálta feldolgozni a történeteket. Ő és Ethan barátok, még ha Ethan meg is orrolt rá. Ethan szülei nem estek neki, sőt, áldásukat adták. Most pedig együtt mennek ki a strandra. Carter, akit túlságosan lefoglaltak a gondolatai, meg sem próbálta leküzdeni a tikkélést. Amikor lecsillapodott, a teste köré fonta a karját, hogy meggyőződjön róla, még mindig egyben van, és hogy a végtagjai a helyükre kerültek.

A Hart család kedélyes összevisszaságban sétált ki a házból. Elliot haladt az élen, egyedül, zsebre dugott kézzel, fülében fülhallgatóval. Nem fogta meg az ajtót Liznek, mire a nő odaszólt neki valamit, Carter nem hallotta, hogy mit. Elliot hátrafordult, és vállat vont. Ügyet sem vetett Carterre, amikor beszállt a kocsiba, csak

elhelyezkedett a hátsó ülésen, és előhúzta a telefonját a zsebéből. Liz az anyósülésen foglalt helyet.

– Jól vagy? – fordult hátra, és megpaskolta Carter lábát.

– Igen. – Nolan és Ethan érkezése szakította félbe a párbeszédet. Ethan benyomakodott Carter mellé, Nolan pedig a volán mögé ült.

– Ugye, segítesz homokvárat építeni? – tudakolta Ethan. – Mindig építünk homokvárat.

– Ethan, még el sem indultunk, és te máris lerohanod Cartert – mondta Nolan.

– Ugye, segítesz? – ismételte Ethan.

Carter Nolanre pillantott, aki alig észrevehetően megvonta a vállát, majdnem úgy, ahogy Elliot tette pár perccel korábban.

– Persze, segítek.

– Te hordod a vizet. Ne félj, hoztunk vödöröt.

– Jó.

– Mikor jártál utoljára a tengerparton? – kérdezte Liz.

– Nagyon régen – felelte Ethan.

– Cartert kérdeztem.

– Ja.

– Tavaly kimentem egyszer – mondta Carter.

– Ez jó strand – közölte vele Ethan. – Tetszeni fog.

Az út egy órán át tartott. Ethan részletesen előadta, hogyan akarja megépíteni a homokvárat, így mire célhoz értek, mindenki tudta a feladatát. Leparkoltak, és elindultak a tengerpart felé. Carter segített cipelni a strandtáskákat meg a törülközőket. Ethan napszemüvegben és kalapban állt a furgon mellett, amíg Nolan naptejet kent az orrára. Nolan Elliotot is nyakon ragadta.

– Apa! – csapott rá a kezére Elliot tettetett felháborodással.

– Carter? – nyújtotta előre a flakont Nolan.

– Köszönöm. – Carter a naptej után nyúlt, az utolsó pillanatban azonban Nolan elkapta előle a flakont, és játékos mozdulattal egy adag krémet kent a fiú ornyergére. Carter megmerevedett, nem tudta, hogy kezelje ezt a szokatlan bizalmaskodást. Liz, Nolan és Ethan mosolya ragályos volt, így végül beadta a derekát, és elnevette magát. Elliot félrehúzódva állt a telefonjával.

– Bocs – mondta Nolan vidáman, és odadobta Carternek a naptejet. Carter bekente az arcát meg a fülét, majd a kezében lévő táskába hajította a flakont. Végre elindulhattak a part felé. A járda végéhez érve Ethan belekarolt Nolanbe.

Carter eddig észre sem vette, hogy Ethan sántít. Persze, hiszen eddig csak a két ház között közlekedtek, ám a homokban azonnal észrevehetővé vált a dolog. Ethan Nolanbe kapaszkodott, és kacsa módjára totyogott az egyenetlen dűnék között. Pár méterrel az óceán mellett táborozott le.

Fogta a szatyrot, és kiosztotta a játékokat. Elliot műanyag lapátot kapott, Carter pedig egy vödört. Nolan és Liz leterítette a törlőköveket.

– Mi most napozunk kicsit – mondta Liz. – Aztán majd segítünk homokvárat építeni.

– De megígértétek, hogy segítetek – felelte Ethan.

– Fogunk is – mondta Nolan. – Csak kezdjétek el egyedül! Hadd pihenjünk egy keveset!

– Gyere már, Ethan! – szólalt meg Elliot. – Mutasd meg, hol legyenek a sarkok.

– Na, mindegy. Majd később beszálltok. – Ethan csalódottnak tűnt, de aztán visszament a kiválasztott helyre. Elliot már a homokban térdelt, hogy kiássa az alapot. Ethan a túloldalon guggolva mutatta, meddig mehet. Carter készségesen indult el vízért Ethan

neonrózsaszín vödrével („Ez az egy volt a boltban”, súgta neki korábban Liz. „Ha nem veszem meg, kaptam volna a fejemre.”)

Liz és Nolan akkor kapcsolódott be a munkába, amikor a falak elérték a tízcentis magasságot. Öt órára elkészült a várások, a falak pedig már húszcentisek voltak. Ethan hozzálátott az első toronyhoz.

– Korog a gyomrom – szólalt meg Nolan. – Ne uzsonnázzunk?

– Éhes vagyok – simogatta meg a hasát Ethan.

Nolan összecsapta a kezét, és felállt.

– Akkor együnk!

A piknikezésre kijelölt terület kissé távolabb helyezkedett el. Ethan odament egy közelben napozó párhoz, hogy megkérje őket, vigyázzanak a homokvárra, amíg visszajön. Miután a szavukat vette, csatlakozott a többiekhez. Ám ahelyett, hogy Nolanbe karolt volna, Carter mellé állt, és várakozóan nézett a fiúra, amíg az felé nem nyújtotta a könyökét. Ethan mosolyogva karolt bele.

– Kicsit nehéz lesz, mert alacsony vagy, de az egyensúly miatt kellesz, nem azért, hogy vezess.

– Nem is vagyok alacsony, te vagy túl magas – mondta Carter. Ő már levette a pólóját, de Ethan még nem. Ruhája lágyan cirógatta Carter bőrért. Carter a szabad kezével megmarkolta a lazán aláhulló anyagot, de mire eldönthette volna, hogy a mozdulat szándékos volt-e, már el is ernyedtek az ujjai. Ethan azonban megragadta, és a hasára szorította a kezét.

– Csak nyugodtan!

– Bocs – húzta vissza a kezét Carter. – Csiklandoz a pólód.

– Ja! Jó. – Ethan egy szót sem szólt, miközben lassan ballagtak tovább a piknikasztalok felé. Majd megtorpant, és olyan közel húzta magához Cartert, hogy csaknem összeért a homlokuk. – Mutasak valamit?

– Igen. – Carter hátranézett, és látta, hogy a többiek jócskán lemaradtak tőlük. Ethan felmutatott az égre.

– Nézd!

Carter felnézett. A nap már túlhaladt a legmagasabb ponton, és lefelé ereszkedett az égen. A halványkék égboltot széles felhősávok tarkították.

– Te is hallod? – kérdezte Ethan.

Carter, aki csak most döbbsen rá, mi történik körülötte, szólni sem bírt. Ethan meg akarja mutatni neki, hogy mindenben képes meghallani a zenét. Carter kitartóan bámulta az eget.

– Hogyan hallhatom meg?

– Ott van a háttérben – felelte Ethan. – Figyeld a szüneteket!

Carter lehunyta a szemét. Csak a szél meg az óceán hangját hallotta. Aztán hirtelen, a partot nyaldosó hullámok csobogása és a sírályok rikoltozása között, ő is felfigyelt rá. A csöndre. A csöndben rejlő mindenségre. A végtelen lehetőségre. Kinyitotta a szemét.

– Hallottam – ragadta meg Ethan karját.

Ethan elkerekedett szemmel nézett rá.

– És milyen volt?

– Mint a... mindenség. – Carter meglepetten nyögött fel, amikor Ethan magához vonta.

– Tudtam, hogy te meg fogsz érteni. Mert a te lelkedben is ott van a zene. – Ethan kibontakozott az ölelésből, és megpaskolta Carter mellkasát. – Akiében nincs, az nem érti. Ez a baj. – Ethan ismét belekarolt Carterbe, és elindult a parton. – Sőt, valójában minden ember lelkében ott a zene, de van, aki nem hallja. Te meghallottad – mosolygott rá Carterre.

– De csak miután megmutattad – felelte Carter. – Köszönöm.

– Tudtam, hogy ott van benned, ezért is szerettem beléd első pilantásra. És még helyes is vagy.

Carter zavartan köhécselt, amikor meglátta Ethan sugárzó arcát.

– Ethan, ugye, nem felejtetted el, hogy csak barátok vagyunk?

– Nem. – Ethan zavartalanul mosolygott tovább. – De attól mondhatom, hogy helyes vagy, ugye?

– Igen. Azt hiszem. Persze. – Carter, zavarát leplezendő, játékosan rácsapott Ethan karjára. – Nyugodtan.

A piknikezőhely egy lakókocsi mellett állt. Ethan mindenkit ismert az ott tanyázók közül, nehezen lehetett volna nem tudomást venni az érkezésekor felharsanó ujjongásról.

– Horatio! – üdvözölt Ethan egy magas, tetovált mellkasú, rasztahajú, kecskeszakállas harminc év körüli férfit, aki rögtön odasietett hozzá, hogy megölelje. Lelencforma ázsiai kamasz csimpaszkodott az oldalába. – Szia Frankie! – köszöntötte Ethan. – Bemutatom Cartert! – Ethan egyszerre ölelte meg Horatiót és Frankie-t. Carter, aki biztonságos távolságra húzódott a ricsajozóktól, odaintett a többieknek. Frankie csibészes mosollyal puszilta meg Ethant, aki elpirult örömében. Horatio régi ismerősként üdvözölte Ethan családját, és nemsokára jóízűen falta velük az elemózsiát. Frankie bepasszírozta magát Carter mellé.

– Csövi! Szoktál szőrfőzni?

– Nem.

Carter azt hitte, ezzel vége is szakad a beszélgetésnek, Frankie azonban megrökönyödve nézett rá.

– Nyugi. Majd mi megtanítunk – paskolta meg Carter vállát.

De még mielőtt Carter biztosíthatta volna, hogy ő a maga részéről egész jól elvan a szárazföldön, három nő borult Ethan nyakába.

A sebtében bemutatott Jules, Sal és Rolla is az asztalhoz húzta a strandszékét. Liz kiosztotta a szendvicseket, és Carter végre megértette, Ethan családja miért hozott magával két piknikkosarat. Szívesen elsütötte volna a poént, hogy Jézus kenyeret oszt a zarándokoknak, de mivel Ethan, miután meglátta nála a Bibliát, kijelentette, hogy az ő családja zsidó, nem volt biztos benne, hogy a többiek értenék a célzást.

Ethan Carter mellé ült. Szétnyitotta a szendvicsét, és chipset szórt a felvágottra. Carter megmutatta neki, hogy az előbb ő is ugyanígy járt el. Titokban egymásra mosolyogtak. De aztán Ethan kikotyogta, hogy Carter is chipsszel eszi a szendvicsét. Carternek nevetésnek je támadt.

– Mi olyan vicces? – kérdezte Ethan.

– Te még a szendvicsevést is fel tudod dobni.

Ethan értetlenül mosolygott.

Vacsora után visszatértek a homokvárhoz. A dagály elmosta a vár egy részét, de Ethan szó nélkül hozzálátott az újjáépítéséhez. Carter négy vödör vizet hozott, aztán lerogyott a törülközőre.

– Kész vagyok – mondta.

– Oké! – Ethan fogta a vödröt, és lassan elindult a víz felé.

– Ethan!

– Hagyd csak – szólalt meg Elliot. Figyelmeztetően csengett a hangja, ezért Carter villámgyorsan mellette termett, hogy segítsen kiásni a várarkot. Közben a szeme sarkából Ethant figyelte. A vödör háromnegyedig volt vízzel: Ethan útközben kilötyögtette egy részét, de így is sugárzott a büszkeségtől.

– Legközelebb te mész – közölte Eliottal.

– Ja, persze. – De amikor eljött az idő, Elliot kérés nélkül elindult a víz felé.

– Jó hideg a víz – jegyezte meg Ethan. – Nézd csak! – emelte fel ültében kipirosodott lábfejét.

Carter ösztönösen az ölébe húzta Ethan lábát, és jól megdörzsölte. Ethan úgy rándult össze, mintha csiklandós lenne.

– Bocs – engedte el Carter, de Ethan a másik lábát is az ölébe helyezte. A lábkörme sötétkékre volt lakkozva. Carter eddig észre sem vette. Kíváncsi volt, vajon Ethan egyedül festette-e ki.

– Ezt is.

Carter igyekezett bosszús képet vágni, amivel sikerült megnevetetnie Ethant.

– Jó. Kik azok az arcok, akikkel ebédnél találkoztunk?

– A barátaim. – Ethan nem bocsátkozott részletekbe, de Carter tudta, hogy Ethannél nincsenek árnyalatok. Azok ott mind a barátai voltak, punktum. Belemélyesztette a hüvelykujját Ethan talpába, amely háromszor nagyobb volt, mint az övé. Nem mintha *azon* járt volna az esze, hiába vetette hátra a fejét Ethan kéjes nyögések kíséretében. Carter sietve fogást váltott... hogy ne legyenek olyan *hangosak*.

Elliot meghozta a vizet. Gyilkos pillantást vetett Carterre.

– Ethan! Azt hittem, homokvárat akarsz építeni.

– Csak masszírozatom a lábam.

Carter már majdnem felvetette, hogy tartsanak szünetet, annyira feszélyezte Elliot jelenléte, Elliot azonban hátat fordított nekik, és tovább építette a várat. Carter ismét Ethan lábának szentelte a figyelmét. Bár az öccse csak pár lépésnyire volt tőlük, Ethan továbbra is hangosan nyögdecselt. Elliot feltette a fülhallgatót, és jelentőségteljes mozdulattal csavarta fel a hangerőt.

– Nagyon szereti, ha a lábát masszírozzák – mondta Liz. Carter, aki Elliot miatt már amúgy is feszélyezve érezte magát, majdnem

ellökte magától Ethan lábát, amikor a nő mögéjük settenkedett, mint egy parti nindzsa. Liz lehajolt, és felborzolta Ethan haját. – Helló!

Ethan mámoros mosollyal nézett fel rá.

– Maradjunk estig, anya!

– Kezd hűvös lenni, öcskös. Zuhanyozz le, és öltözz fel!

– Anya...

– Apa most gyújtotta meg a tábortűzet – szakította félbe Liz Ethan hisztijét. – Van egy meglepetése.

– Töltött keksz? – kérdezte Ethan. Csillogó szemmel könyökölt fel.

– Még az is lehet – felelte titokzatos mosollyal Liz. – Elliot! – fordult a másik fiához.

Elliot hátranézett. Kihúzta a füléből a fülhallgatót.

– Mi van?

– Gyere a tábortűzhöz!

– Jó – tápáskodott fel kelletlenül Elliot. – Gyere! – szólt oda Ethannek, felajánlva neki a könyökét. – Hoztál csereruhát? – pillantott Carterre.

– Nem – válaszolta Carter. – Nem tudtam, hogy k-k-kell. – Elliot arckifejezése végképp meggyőzte Cartert arról, hogy a másiknak nincs túl nagy véleménye róla. – Én még maradok, és elmosom a vö-vö-vvöö-vödröt meg a lapátot.

– Felőlem.

Ethan azonban felkiáltott:

– Kösz, Carter! –, és lelkesen magához ölelte Cartert. Mellkas-szőrzete puhán cirógatta Carter arcát.

– Gyere már! – ráncigálta magával Elliot. A két testvér kart karba öltve indult el az öltözők felé. Úgy lépdelt az éles kagylódarabokkal borított homokban, mintha aknamezőn járnának.

Liz és Nolan elindult, hogy bepakolja a kocsiba a cuccokat.

– Segítsek? – kérdezte Carter.

– Ne fáradj – nyugtatta meg Liz. Carter, miután a nő kezébe nyomta a vödröt meg a lapátot, az öltözők felé vette az irányt. Amikor odaért, kivágódott az ajtó, és Elliot jelent meg a küszöbön, kezében a telefonjával. Amikor észrevette Cartert, életében talán először derült fel láttára az arca.

– Hé, öreg! Tartsd szemmel a bátyámat, jó?

– Hogyhogy tartsam szemmel? – kérdezte Carter. Tudomása szerint csak egy zuhanyzó volt a kabinban.

– Vigyázz, nehogy elessen. Öltöztess fel, ha egyedül nem boldogul. Órákig el tud szöszmötölni a hülye gombjaival.

– És te...?

Elliot meglengette a telefonját. A kijelző egészen elhomályosult a gyors mozdulattól.

– Egy csaj. Még hozzá tuti jó. Nézd csak! – mutatott előre. Carter megfordult, és látta, hogy tényleg egy lány áll a távolban. – Akkor vigyázzol rá?

– Visszajössz még?

– Persze. Ja, a szüleimnek egy szót se.

– Oké.

Elliot vállon veregette Cartert, azzal eliramodott.

Carter, aki igyekezett nem felidézni magában a jelenetet, amikor a szükségesnél hosszabban időzött el Ethan szobájának ajtajában a meztelen felsőtestű Ethant bámulva, belépett a zuhanyzóba. Ethan alsónadrágban volt, és éppen egy strandtörülközővel – amelyen ugyanolyan csillagok virítottak, mint a szobája falán – dörgölte a testét.

– Szia! – rikkantotta Ethan olyan vidáman, hogy Carternek ideje sem maradt megilletődni.

– Ööö, Elliot kérte, hogy kukkantsak be, nem kell-e segíteni.

– Ja – komorult el Ethan. – Jó.

– Ethan!

– Nem szereti... – biccentett sokatmondóan Ethan, és nem fejezte be a mondatot.

– Értem. Hát, nincs könnyű helyzetben, úgy értem, most kamaszodik meg minden... – Carter nem tudta, hogy fogalmazza meg a mondanóját, de Ethan a segítségére sietett.

– És a bátyja egy retardált.

Carter úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna, mert Ethan olyan képet vágott, mintha semmi sértőt nem mondott volna.

– Hé! – kapta el Carter Ethan karját, hogy visszanyerje az egyensúlyát. – Még kamasz. Tapintatlan és önző. Nem a te hibád. És ne nevezd magad retardáltnak!

– Jó – hessegette el magától Ethan.

– Ethan!

– Jó – ismételte Ethan. Felvette a pólóját, majd a nadrágja után nyúlt.

Carter összetörten rogyott le a padra. Leszegte a fejét. Hirtelen Ethan kezét fedezte fel a sajátján.

– Apa nagyon finom töltött keksz tud csinálni.

Hát persze. Nincs is fontosabb a világon, mint a két szem keksz közé helyezett csoki és sült mályvacukor. Carter szilánkjaira hullott.

De mivel tökéletesen uralta a testét, tudta, hogyan varázsolja a szomorúságot nevetéssé.

Apa töltött keksze már az első harapásnál szétolvadt Ethan szájában. Ethan lehunytt szemmel ízlelgette a ragacsos, meleg csokis-mályvacukros gyöngyörűséget. A tábortűz körül három óriási, háromszögbe

rendezett farönk hevert. Ethan Carter és Rolla között ült. Az összes barátja eljött a lakókocsiból, úgyhogy rengeteg ölelést kapott. Horatio még a gitárját is elhozta. Jobban játszott, mint Carter, de Ethan nem akarta megbántani a barátját, ezért nem hozta szóba a dolgot.

– Carter is tud gitározni – jegyezte meg, amikor Horatio szünetet tartott, hogy ő is egyen egy kis töltött kekszet.

– Tényleg? – kérdezte Horatio azzal a fanyar mosollyal, ami mindig megneveltette Ethant. Carter felé fordult. Carter lába megre-megett.

– D-de n-n-n-em játszom kö-kö... – Carter ökle a térdéhez csapódott. Eltorzultak a vonásai. Ethan rosszat csinált: elfelejtette, hogy Carter nem szeret idegenek előtt játszani. Bár ebédnél már találkozott Ethan barátaival, úgyhogy nyugodtan játszhatna nekik. Segélykérően nézett körül, de hiába. Haragos könnyek csillantak meg Carter szemében. Nem gurultak le az arcán, de Ethan elég közel ült ahhoz, hogy lássa őket.

– Itt mindenki haver – nyújtotta előre a gitárt Horatio.

Ethan közbe akart lépni, de Carter már elvette a hangszert.

– Legalább a rángatózáson kívül is csinál valamit – szólalt meg Elliot. – Nem kéne gyógyszert szedned? – Carter keze hátralendült. Horatio elengedte a gitárt, és az a földre esett.

– Bocs – mondta Carter.

– Többet is kibírt már. – Horatio felvette a gitárt, és ismét Carter felé nyújtotta.

Carter ezúttal nem nyúlt utána.

– A gyógyszertől le-le-lelassultam. – Hirtelen elhallgatott. Ethan követte Carter tekintetét a tűz túloldalára, ahol Elliot ült azzal a lánnyal, aki miatt az előbb egyedül hagyta őt. *(Nem is olyan csinos.)*

Úgy rángatóztak, mint Carter, de csúnya zene áradt belőlük. A lány nevetett, Elliot pedig csúfondárosan mosolygott.

– Elliot! – kiáltotta apa, mire a lányt még jobban elfogta a nevetés.

– Elnézést. – Carter majdnem hasra esett az egyik farönkben. Ethan is felállt.

– Carter!

– A kocsinál leszek. – Azzal Carter eloldalgott.

Ethan legszívesebben felüvöltött volna. Odavágtatott Elliothoz, és belecsapott az ostoba képébe. Ha teheti, a lánynak is behúz egyet. Apa hátulról elkapta, és elvonszolta a tűz mellől.

– Ethan!

Ezek szerint Elliotot sem szabad megütni.

– Felidegesítette Cartert!

– Ülj már le! – Ethan engedelmeskedett, de vasvilla tekintettel meredt Elliotra, aki nyöszörögve tapogatta az arcát. Végre az a hülye csaj is abbahagyta a vigyorgást.

Apa szemügyre vette Elliot arcát, de Ethant hidegen hagyta a felfordulás. Nyársra tűzött egy mályvacukrot, és a tűzbe dugta.

– Ethan – húzta ki a nyársat Anya a lángok közül. – Szerinted megérdemled?

– Nem.

Apa két doboz sört húzott elő a lány táskájából. Ethan a füle botját se mozdította az ezután kirobbanó veszekedés hallatán.

– Ethan! – mondta Anya. Ez a hangsúly mindig rosszat jelentett, például szobafogságot. Ethan letette a nyársat. Micsoda pocsék nap!

Apa végre befejezte a mondókáját. Odaszólt a többieknek, hogy várják meg, amíg Elliottal megkeresik Cartert.

– Nem akar beszélni róla – mondta Ethan. – Hagyjátok békén!

– Ethan, Elliotnak kutya kötelessége bocsánatot kérnie.

Ethan felpattant, és elállta az útjukat.

– Nem akarom, hogy Elliot Carter közelébe menjen.

– Ethan!

– Ne! – Ha muszáj, Ethan még verekedni is kész lett volna.

– Jól van – sóhajtott fel apa. – Akkor viszont, Elliot, levélben kérsz tőle bocsánatot. Megértetted?

– Aha.

– Tessék?

– Igen, apa.

Apa felborzolta Elliot haját, és finoman eltolta magától a fiút.

– Oltsuk el a tüzet!

– Majd mi eloltjuk – ajánlkozott Horatio. – Úgyis maradunk még kicsit.

– Nekünk muszáj mennünk, különben még jobban elfajulnak a dolgok – felelte Apa fáradtan. – Érdekes út elé nézünk.

– Én szívesen hazaviszem Cartert – ajánlkozott Frankie. – Itt a kocsim. Nem probléma.

– Engem is vigyél el – mondta Ethan. A szüleire nézett.

– Nem is rossz ötlet – adta meg magát anya.

– Rendben – mondta apa. – Kösz, Frankie.

Ethan már indult is, hogy elújságolja a hírt Carternek. Remélte, hogy a barátja örülni fog.